

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XLVIII. — Wydana i rozesłana dnia 28. sierpnia 1892.

(Zawiera Nr. 142.)

142.

Ustawa z dnia 17. sierpnia 1892, o zapobieganiu zarazie płucnej rogacizny i o tępie- niu tej zarazy.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam
co następuje:

§. 1.

W celu jak najszybszego tępienia zarazy płucnej u rogacizny zabijać należy bydło rogacie chore na zarazę płucną, tudzież podejrzane o zarazę płucną i nakoniec te zwierzęta, do rogacizny należące, które razem ze zwierzętami chorem lub podejrzanymi pomieszczone były w tej samej zagrodzie lub w tem samem stanowisku a przeto są o zarażenie się podejrzane.

W podobny sposób postępować należy z transportami rogacizny bądź pędzonemi, bądź wiezionemi czyto koleją żelazną, czy okrętami, jeżeli w nich zaraza płucna zostanie stwierdzona.

W tymże celu należy także odwietrzać z ramienia państwa jak najdokładniej lokale, w których zwierzęta zabite były pomieszczone jakoteż wszelkie urządzenia i przedmioty, których dla zwierząt chorych lub podejrzanych używano.

Co się tyczy odwietrzania wagonów kolejowych i okrętów, w tej mierze zatrzymują moc swoją istniejące przepisy ustawowe.

§. 2.

Zwierzęta chore, tudzież podejrzane o zarazę i nakoniec zwierzęta podejrzane o zarażenie się, które ze zwierzętami chorem lub podejrzanymi o zarazę w tej samej stajni były pomieszczone lub na tem samem pastwisku, w tym samym transporcie pędzonym lub wiezionym chodziły, zabijać należy bezwarunkowo.

Zwierzęta o zarażenie się podejrzane, które wprowadzie razem ze zwierzętami chorem lub podejrzanymi o zarazę w tej samej zagrodzie lecz nie w tej samej stajni były pomieszczone, mają być zwyczajnie także zabijane, jednakże w myśl §. 20. ustawy niniejszej mogą być od tego wyłączone.

§. 3.

Za podejrzane o zarażenie się mogą też być uważane i w skutek tego zabijane w pewnych okolicznościach te zwierzęta do rogacizny należące, które pomieszczone są w zagrodzie graniczącej z zagrodą zapowietrzoną.

§. 4.

Za zwierzęta zabite na zasadzie §§. 1. i 2. ustawy niniejszej płacić się będzie ze skarbu państwa 19 dwudziestych, t. j. 95 c. od każdego złotego wartości szacunkowej zwierząt mających być zabitemi a która stwierdzana będzie przez oszacowanie.

Za zwierzęta zabite na zasadzie §u 3go ustawy niniejszej płacić się będzie ze skarbu państwa całkowitą wartość szacunkową.

§. 5.

Jak tylko na zasadzie §§. 15. i 16. ustawy z dnia 29. lutego 1880, Dz. u. p. Nr. 35, o zapobieganiu chorobom zaraźliwym zwierzęcym i ich tępieniu udzielone będzie Władzy przepisane doniesienie o wybuchu lub o podejrzeniu istnienia zarazy płucnej, tudzież, jak tylko Władza inną drogą dowie się o zarazie, niezwłocznie po urzędowym stwierdzeniu istnienia lub podejrzenia, oznaczyć należy przez obcięcie włosa wszystką rogaciznę w dotkniętej zagrodzie lub w dotkniętym stanowisku pomieszczonej.

Właścicielowi tych zwierząt nie służy już prawo rozrządzenia niemi i pod żadnym warunkiem nie wolno wyprowadzić ich z zagrody lub stanowiska chyba na zarządzenie Władzy i tylko dla zabicia.

§. 6.

Władzy administracyjnej krajowej zastrzega się wysłanie do komisji zarazowej, która stosownie do ustawy powszechnej o chorobach zwierzęcych zaraźliwych ma być utworzona, weterynarza pod jej rozkazami będącego (weterynarza krajowego, inspektora weterynaryi, koncepcję weterynaryjnego), i tenże obejmuje kierownictwo w komisji zarazowej, jeżeli Władza administracyjna krajowa w przypadkach szczególnie ważnych i groźnych nie wydeleguje także właściwego starostę (burmistrza) lub jego zastępcę i nie poruczy jemu kierownictwa w komisji zarazowej.

§. 7.

Kierownik komisji zarazowej winien najprzód powołać dwóch taksatorów z grona tych, których c. k. Towarzystwo rolnicze (Rada ziemiańska) wymieniło na okres trzechletni dla odnośnego powiatu administracyi i odebrać od nich przysięgę do szczególnego przypadku. Jako trzeci taksator działać ma weterynarz powiatowy, który daje wotum z odwołaniem się do swojej przysięgi służbowej.

Taksatorowie przystąpić mają niezwłocznie do szacowania.

Wybrani taksatorowie otrzymują wynagrodzenie ze skarbu państwa.

§. 8.

Za wartość szacunkową mającą służyć za podstawę do wymierzenia wynagrodzenia szkody przysięgę należy wartość targową zwierząt a to ze względem na ich przeznaczenie jako bydła do chowu, użytkowego, rzeźnego lub opasowego.

Przy ocenianiu szkody nie bierze się bynajmniej w rachubę istniejącej choroby lub zachodzącego podejrzenia o zarazę lub zarażenie się.

§. 9.

Taksatorowie winni bez poprzedniego porozumiewania się z sobą wyrażać na piśmie wartość szacunkową każdego z osobna zwierzęcia i wota swoje oddawać kierownikowi komisji zarazowej.

Jeżeli taksatorowie nie zgadzają się z sobą w cyfrach, które oznaczyli, kierownik komisji zarazowej winien obliczyć dla każdego zwierzęcia średnią z trzech cyfr podanych i takowa będzie wartością szacunkową zwierzęcia.

§. 10.

Po wykonaniu oszacowania przystąpić należy bezwarunkowo niezwłocznie do zabijania chorych zwierząt. Bydło podejrzane o zarazę i zarażenie się zabijać należy zwyczajnie jednocześnie z chorem.

§. 11.

Bydło ze zwierząt rogatych z polecenia Władzy zabitych, może być na podstawie opinii weterynarskiej po zupełnem ostudzeniu sprzedawane i z dołączeniem ceduły komisji zarazowej wywołone.

Części piersiowe zwierząt zabitych, które chorowały na zarazę płucną lub były o zarazę podejrzane a u których po zabiciu stwierdzono zarazę płucną, usunąć należy w sposób nieszkodliwy nawet wtedy, gdy mięso tychże zwierząt pozwolono użyć na pokarm dla ludzi, równie jak padlinę z zwierząt, które chorowały na zarazę płucną i padły lub zostały zabite a których mięso uznane zostało za niezdatne na pokarm dla ludzi.

Skóry, kości, racice i rogi z zwierząt rogatych, które chorowały na zarazę płucną i padły lub zostały zabite, można sprzedawać po poddaniu ich czynności weterynaryjno policyjnej.

§. 12.

Jeżeli ilość rogacizny podejrzanej o zarazę lub o zarażenie się jest tak znaczna, że mięsa z niej nie można sprzedać w gminie miejsca zapowietrzonego i w gminach najbliższej okolicy, dozwolone jest wysłanie jej aż do najbliższej stacji kolei żelaznej lub statków parowych i przewiezienie koleją żelazną lub statkiem parowym (holownikiem) do rzeźni

publicznej najbliższego większego miejsca konsumpcji a według okoliczności do rzeźni stolicy krajowej lub do rzeźni w St. Marx dla stołecznego i rezydencyonalnego miasta Wiednia.

§. 13.

Rogaciznę podejrzaną o zarazę lub zarażenie się wolno prowadzić do stacyi kolei żelaznych lub statków parowych tylko pod najściślejszym dozorem policyjnym i w sposób zapobiegający całkowicie roznoszeniu zarazy. Zwierzęta takie można przewozić koleją żelazną lub statkiem parowym tylko w osobnych wagonach i w osobnych czółnach, w których ładować wolno wyłącznie tylko zwierzęta o zarazę płucną lub o zarażenie się podejrzaną a do przewiezienia przeznaczone a które opatrzone być muszą napisem „zwierzęta podejrzaną o zarazę“.

Wszelkiego wyładowania lub doładowania zwierząt podczas przewozu kolejami żelaznymi lub statkami zaniechać należy pod najsurowszą karą.

§. 14.

W których przypadkach zwierzęta podejrzaną o zarazę lub zarażenie się nie mają być zabijane niezwłocznie w miejscu zarazy lecz mogą być wyprowadzone i przewiezione dla zabicia do rzeźni publicznej znajdującej się gdzieindziej, jakoteż szczególne warunki i ostrożności, które w tych przypadkach mają być stosowane, postanawia stanowczo Władza administracyjna pierwszej instancyi, jeżeli zaś Władza administracyjna krajowa poruczyła staroście lub burmistrzowi kierownictwo komisji zarazowej, sama ta komisya.

§. 15.

Zwierzęta podejrzaną o zarazę lub o zarażenie się powinny być bezwarunkowo usunięte ze swego stanowiska najpóźniej w przeciągu dni 14 licząc od dnia ukonstytuowania się komisji zarazowej.

Aż do zupełnego usunięcia tych zwierząt, właściciel a według okoliczności jego zastępca lub pełnomocnik winien zostawić zwierzęta bezpłatnie w ich dotychczasowym pomieszczeniu, tudzież takowe bezpłatnie obsługiwać, pielęgnować i karmić a natomiast służy mu prawo użytkowania według ustawy o zarazach zwierzęcych dozwolonego.

§. 16.

Niezwłocznie po zabicu wszystkich zwierząt do rogacizny należących, które znajdowały się w zagrodzie lub jakimkolwiek innem stanowisku, jakoteż po wyprowadzeniu zwierząt podejrzanych o zarazę lub o zarażenie się, weterynarz powiatowy winien wykonać na koszt państwa jak najściślejsze odwietrzenie stajen, stanowisk, gnojowni, sprzętów, narzędzi itd.

Miejsca zarazy nie wolno mu opuścić, dopóki się odwietrzenie nie skończy.

§. 17.

W przypadkach zastosowania ustawy niniejszej zamknięcie zagród (§. 5 ustawy niniejszej) trwać ma aż do upływu ósmego dnia od dokonania odwietrzenia (§. 16 ustawy niniejszej).

W ciągu tego czasu trzeba stajnię trzymać ciągle otwartą dla przeciągu powietrza i nie wolno umieszczać w niej zwierząt.

Po upływie tego terminu wprowadzanie rogacizny do stajni jest znowu dozwolone.

§. 18.

Od chwili, w której komisya zarazowa rozpocznie w zagrodzie lub stanowisku czynności swoje z powodu zarazy płucnej lub podejrzenia o zarazę z rogacizny, aż do zupełnego ukończenia odwietrzenia, właściciel, jego zastępca lub pełnomocnik, jakoteż wszystkie osoby, które stykały się bezpośrednio z bydłem zapowietrzonym, winni bez oporu pod najsurowszemi karami spełniać zarządzenia komisji zarazowej a przy odwietrzaniu zarządzenia weterynarza powiatowego, o ile zarządzenia te mają na celu wytepienie zarazy a względnie odwietrzenie w myśl §. 16 ustawy niniejszej, nadto winni komisji zarazowej i weterynarzowi powiatowemu oddać do dyspozycji służbę do nadzoru i pielęgnowania zwykle używaną tudzież weterynarzy prywatnych, jeźli by byli przyjęci.

Gdyby służba do nadzoru i pielęgnowania nie spełniała zarządzeń komisji zarazowej lub weterynarza powiatowego albo przeciw nim wykroczała, służba ta pociągnięta będzie w myśl postanowień §u 29. ustawy niniejszej do odpowiedzialności i ukarania.

Po stwierdzeniu zarazy zamyka się stajnię tudzież sprzęty, które się w niej znajdują i aż do dokonania odwietrzenia przystęp mają tylko osoby przez komisję zarazową i weterynarza powiatowego wskazane.

§. 19.

Czy zachodzi przypadek §u 3go ustawy niniejszej, orzeczenie w tym względzie wydać może tylko komisya zarazowa, złożona w sposób w §. 6 ustawy niniejszej zapowiedziany.

Pod względem postępowania ze zwierzętami takiej zagrody stosują się w całej rozciągłości postanowienia ustawy niniejszej.

Orzeczenie komisji zarazowej jest stanowcze.

§. 20.

Przewidziany w §. 2 ustawy niniejszej wyjątek od powszechnego prawidła, że wszystkie zwierzęta o zarażenie się podejrzane, które są pomieszczone razem z chorem lub podejrzaniem o zarazę zwierzętami w tej samej zagrodzie, ale w innej stajni, muszą być pozabijane, może zachodzić tylko w następujących przypadkach:

1. jeżeli stajnia ta jest miejscowo oddzielona od owej stajni, w której stoi bydło chore na zarazę, lub podejrzane o zarazę, ma dach całkiem oddzielony i nadto, jeżeli najbliższej siebie leżące części tych stajen są od siebie najmniej o 200 metrów oddalone;

2. jeżeli będzie udowodnione, że jeszcze przed stwierdzeniem zarazy płucnej lub podejrzenia o zarazę zwierzęta owych stajen nie stykały się z sobą, tudzież, że jeszcze przed tem stwierdzeniem zaprowadzona była w obu stajniach osobna obsługa zwierząt, że im wody oddzielnie dostarczano, że zapasy paszy były oddzielnie zachowywane i że osobnych sprzętów używano.

Tylko w takim razie, jeżeli oba te warunki w najzupełniejszej mierze, o czym jak najsurowiej sądzić należy, są dopełnione, komisya zarazowa na zasadzie §. 6. ustawy niniejszej pod kierownictwem starosty (burmistrza) działająca, może na wniosek właściciela, jego zastępcy lub pełnomocnika orzec, czy zachodzi wyjątek w §. 2 ustawy niniejszej przewidziany. Orzeczenie komisji jest stanowcze.

§. 21.

Gdy będzie wydane orzeczenie, że zachodzi wyjątek w §§. 2 i 20 przewidziany, w stajni tej, z której zwierzęta w niej pomieszczone wyprowadzone zostały na zabicie, można po wykonaniu odwiedzenia (§. 16 ustawy niniejszej) i po upływie następnym ośmiu dni, przez które trzeba stajnię trzymać ustawicznie otwartą dla przeciągu powie-

trza, postawić znowu zwierzęta, trzeba jednak natychmiast opisać je dokładnie i oznaczyć przez stosowne obcięcie włosa.

Cała zagroda podlega aż do upływu sześciu miesięcy od dnia, w którym ostatnie bydło do przerzeczonej stajni wprowadzono, ścisłemu zamknięciu a względnie obserwacji weterynaryjno-policyjnej (§. 22) tak, że w ciągu tego czasu nie wolno wyprowadzić z zagrody żadnego bydła rogatego, chyba za zezwoleniem Władzy administracyjnej i to tylko na zabicie, z ostrożnościami w §§. 12 i 13 ustawy niniejszej przepisane.

§. 22.

Przez cały czas trwania zamknięcia, weterynarz powiatowy winien z urzędu poddawać naściślejszej rewizji weterynarskiej co dni 14 wszystko bydło pomieszczone w zagrodzie, do której stosuje się wyjątek §u 2go ustawy niniejszej, mianowicie zaś ma jak najściślej kontrolować ilość zwierząt do rogaczyny należących a znajdujących się w zagrodzie i przekonywać się, czy włos jest obcięty i czy gdy odrośnie bywa na nowo obcinany. Zniesienie zamknięcia sześciomiesięcznego nastąpić może w każdym razie dopiero po bezpośrednio poprzedniej ostatniej rewizji, przez weterynarza powiatowego wykonanej i tylko wtedy może być zadecydowane, jeżeli przy tej ostatniej rewizji wszystkie zwierzęta okazały się zupełnie zdrowymi i nie podejrzaniem o zarazę.

Jeżeli w okresie sześciomiesięcznego zamknięcia zagrody, w którejkolwiek jej stajni stwierdzona będzie zaraza płucna, w każdym razie przystąpić należy według postanowień ustawy niniejszej do pozabijania wszystkich zwierząt do rogaczyny należących a znajdujących się w tej zagrodzie. Toż samo nastąpi wtedy, gdy weterynarz powiatowy postrzeże, że choćby tylko jedno zwierzę jest o zarazę podejrzane i gdy także weterynarz, którego w takim przypadku Władza administracyjna krajowa ma przysłać (§. 6 ustawy niniejszej) po wykonaniu rzezi na próbę stwierdzi zarazę płucną.

§. 23.

Wynagrodzenie ze skarbu państwa za zwierzęta zabite na zasadzie ustawy niniejszej należy się tylko w ograniczonym wymiarze według §. 24.,

a) jeżeli zaniedbano uczynić w czasie właściwym (§. 15 ustęp 1 aż do 5 ustawy z dnia 29. lutego 1880, Dz. u. p. Nr. 35 o zarazach zwierzęcych) przepisane uwiadomienie o wybuchu zarazy lub o podejrzeniu jej istnienia;

- b) jeżeli właściciel, jego zastępca lub pełnomocnik stał się winnym przyniesienia zarazy przez wprowadzenie rogaczyny przeciwne istniejącym przepisom weterynaryjno - policyjnym, a w szczególności postanowieniom ustawy niniejszej;
- c) jeżeli zaraza płucna wybuchła najprzód u bydła rogatego, które przed mniej niż 180 dniami wprowadzono z kraju nie należącego do obszaru, na którym ustawa niniejsza obowiązuje i jeżeli nie będzie udowodnione, że owo bydło zaraziło się dopiero po wprowadzeniu go do obszaru, na którym ustawa niniejsza obowiązuje.

§. 24.

W przypadkach §u 23. płać się będzie tytułem wynagrodzenia szkody za bydło zabite z polecenia Władzy tylko kwotę odpowiadającą sumie uzyskanej przez sprzedaż zwierząt zabitych lub ich części pozbyć się dających, po strąceniu wszelkich wydatków jakiegokolwiek rodzaju przez czynności urzędowe Władzy spowodowanych, licząc do nich kosztą odwiezienia (§. 16 ustawy niniejszej).

Także i w tych przypadkach właścicielowi bydła a względnie jego zastępcom lub pełnomocnikom nie służy prawo wpływania na zarządzenia Władzy, dotyczące się spieniężenia zwierząt i części ich dających się pozbyć. Jednakże Władza ma starać się o jak najkorzystniejsze spieniężenie zwierząt lub ich części dających się pozbyć, a pod tym względem postanowienia §§. 11. aż do 15., dotyczące się wysyłania do miejsc większej konsumpcji, stosują się także i do tych zwierząt.

W przypadkach §. 23. ustawy niniejszej stosowanie wyjątku w §. 2 teje ustawy przewidzianego jest bezwarunkowo niemożliwe.

§. 25.

Czy wynagrodzenie za zwierzęta zabite z polecenia Władzy wymierzone być ma według §. 4. czy według §. 24., również jak co do sumy wynagrodzenia należącego się za zabite zwierzęta, orzeka w pierwszej instancji Władza administracyjna krajowa.

Przeciwko jej orzeczeniu można odwołać się w przeciągu czterech tygodni do ministerstwa spraw wewnętrznych.

§. 26.

Kwotę uzyskaną z sprzedaży zwierząt z polecenia Władzy zabitych lub części zwierzęcych spie-

niężyć się dających, odesłać należy niezwłocznie i bezwarunkowo do skarbu państwa.

Wynagrodzenie należące się za zwierzęta zabite (§. 4 i §. 24 ustawy niniejszej), wypłacane będzie ze skarbu państwa z jak największym pośpiechem, a to najpóźniej w ciągu czterech tygodni po skończeniu się odwieziania.

§. 27.

Władza administracyjna krajowa może postanowić, żeby temu, który o zajściu zatajonego przypadku zarazy płucnej uczynił doniesienie do Władzy, jeżeli rzetelność takowego zostanie dochodzeniem urzędowym stwierdzona, wypłacana była ze skarbu państwa, w miarę ważności przypadku, nagroda w kwocie najmniej 20 a najwięcej 50 zł.

§. 28.

Jeżeli w tej samej osadzie (obszarze dworskim) w więcej niż jednej zagrodzie lub jakimkolwiek stanowisku stwierdzone będzie istnienie zarazy płucnej, Władza administracyjna powiatowa winna zarządzić zamknięcie miejscowe co do zwierząt całej osady do rogaczyny należącej (licząc tu i obszar dworski), a według okoliczności co do zwierząt całej gminy miejscowej, do której ta osada należy. — Rekurs wolno wnieść do Władzy administracyjnej krajowej w przeciągu 24 godzin, lecz tenże nie ma skutku odwłocznego.

Zamknięcie uchylić należy z upływem dni ośmiu od wykonania odwiezienia we wszystkich zapowietrzonych zagrodach lub jakichkolwiek stanowiskach.

§. 29.

Wykroczenia przeciwko ustawie niniejszej lub zarządzeniom na podstawie onejże wydanym, o ile nie podlegają postanowieniom karnym ustawy powszechnej o zarazach zwierzęcych z dnia 29. lutego 1880, Dz. u. p. Nr. 35 lub ustawy z dnia 24. maja 1882, Dz. u. p. Nr. 51, karać ma Władza administracyjna krajowa pierwszej instancji albo — co się tyczy transportów morskich — Władza zdrowotna morską pierwszej instancji, karami pieniężnymi do skarbu państwa wpływającymi a nie mniej niż 10 zł. i nie więcej niż 300 zł. wynoszącymi lub aresztem, który niema trwać krócej jak 24 godziny, ani dłużej jak 30 dni.

Jeżeli zaś wykroczenie tego rodzaju przeciw postanowieniom ustawy niniejszej lub zarządzeniom na podstawie onejże wydanym, sprowadzi ciężkie następstwa w artykule 1, §. 45 ustawy z dnia 24. maja 1882, Dz. u. p. Nr. 51 wzmiankowane, zachodzi występki i stosować należy postanowienia karne tamże podane.

§. 30.

Przy pierwszym zastosowaniu ustawy niniejszej Władze administracyjne krajowe winny będą tępić zarazę płucną w miarę sił jakimi rozporządzają, jednakże z jak największym pośpiechem i upoważnia się je powołać do sprawowania czynności także weterynarzy powiatowych tych powiatów, które są wolne od zarazy.

§. 31.

Przy wykonywaniu ustawy niniejszej stosować należy następujące postanowienia przejściowe:

- a) Jeżeli kto zaniedbał aż dotąd przepisanego doniesienia Władzy o istnieniu zarazy płucnej w myśl §. 15. ustawy powszechnej o chorobach zaraźliwych zwierzęcych, ustęp 1 aż do 5, ale uczynił to doniesienie w przeciągu 6 tygodni od dnia ogłoszenia ustawy niniejszej w Dzienniku ustaw państwa, nie będą na niekorzyść winnego stosowane, ani skutki karne w myśl §. 44. ustawy powszechnej o chorobach zaraźliwych zwierzęcych (w tekście ustawy z dnia 24. maja 1882, Dz. u. p. Nr. 51, ani też postanowienia §. 24. ustawy niniejszej;
- b) dla przypadków zarazy płucnej, które w dniu wejścia ustawy niniejszej w wykonanie będą urzędownie wiadome, lub aż do 1. grudnia 1892 staną się wiadomymi, skracą się termin w §. 23, lit. c, co do rogacizny wprowadzonej z krajów nie należących do obszaru, na którym ustawa niniejsza obowiązuje, ustanowiony, z 180 dni na 90 dni;

c) te trzody rogacizny, które w chwili, gdy ustawa niniejsza zacznie obowiązywać, znajdują się jeszcze z powodu zarazy płucnej pod zamknięciem na podstawie §. 28 ustawy powszechnej o chorobach zaraźliwych zwierzęcych, uważać należy za podejrzane o zarazę i trzeba postąpić z nimi jako z takimi według ustawy niniejszej;

d) co do tych trzód rogacizny postanawia się nadto, że na wniosek właściciela, jego zastępcy lub pełnomocnika, można postąpić z nimi według ustawy niniejszej jeszcze przed terminem ustanowionym w §. 33.

§. 32.

Od dnia, w którym ustawa niniejsza zacznie obowiązywać, uchylają się niezgodne z nią postanowienia ustaw z dnia 29. lutego 1880, Dz. u. p. Nr. 35 i z dnia 14. sierpnia 1886, Dz. u. p. Nr. 171, dotyczące się zapobiegania zarazie płucnej i jej tępienia.

§. 33.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. października 1892, a wykonanie onejże polecam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i rolnictwa.

Ischl, dnia 17. sierpnia 1892.

Franciszek Józef r. w.

Taaffe r. w.

Falkenhayn r. w.

Bacquehem r. w.

Schönborn r. w.